

Avaldatud täna kell 00:00

Kunstnik maalib pooltsada pilti korraga

Anu Jürisson[anu.jyrisson\(at\)parnupostimees.ee](mailto:anu.jyrisson(at)parnupostimees.ee)

Paikuse vallas elav kunstnik Tiina Ojaste tegi huvitava eksperimenti – ta uuris ja katsetas vanade meistrite maalimisvõtteid.

“Võtsin ühe vana meistri maali ja proovisin neidsamu tema kirjeldatud tehnikaid – kuidas krunditi, mis lõuend valiti, milliseid vahendeid kasutati värvide lahustamiseks jne, siis võtsin ette järgmise ja nii katsetasin läbi väga paljude meistrite tööd, kolm aastat ainult sellega tegelesingi.

See on tõesti põnev maailm ja avastamist jätkuks veel pikaks ajaks, kui sellega edasi tegelda,” tunnistas ta.

Üksikasjalikku infot ja kirjeldusi meistrite võtete kohta leidis kunstnik internetist ja erialakirjandusest ning otsis ja leidis vajalikke vahendeid reisideltki.

“Nende seas on unustatud asju, eelkõige õlivärvide täiteaineid, mis annavad elu, voolavust ja sädelust, ja mida nüüd uuesti avastatakse. Üht täiteainet ma otsisin ja nuputasin aasta aega, kuna nimetus oli inglise keeles ja eestikeelset vastet ma ei leidnud, kuni sain teada, et see aine on Eestis täiesti olemas, müügis, ja seda kasutatakse ökoehitustes,” muheles kunstnik.

Sellel uurimistööl oli Ojaste jaoks kindel eesmärkki: leida need tehnikad, mis võiksid olla talle omased. "Untsuminek ei ole õige sõna. Lihtsalt mõne meistri tehnika ei sobi mulle või ma tunnen, et see ei ole minu oma," märkis ta.

Üks selliseid, mida ta nüüd meelsasti kasutab, on laseerimistehnika – õlivärv kantakse lõuendile õhukeste kihtidena, mistõttu tulemus on läbikumav ja nähtavate pintslijälgedeta.

"Laseerimistehnikaidki on erinevaid ja nende kohta võib pakse raamatuid kirjutada. Kindlas vahekorras peavad olema õli ja tärpentin – esimesel kihil üks vahekord, teisel kihil teine jne. Selle peab ise läbi katsetama, seda niisama selgeks ei saa," kirjeldas ta.

Laseerimist kasutatakse tänapäevalgi, kuid vähe, sest see on väga aeganõudev.

"Iga kihi kuivamisaeg on nädal või paar, enne kui järgmise kihini jõuad. Ja kui maali kuivama paned, siis tulevad teised tööd peale ja läheb selle maali vaimustus üle, võtad järgmise ette. Nii tekib väga pikk aeg, võid mõnda maali mitu aastat teha," tõdes Ojaste. Nii ongi tal koduateljees poolsada poolikut maali ja mitme aasta töö korraga käsil.

Katsetustest vormus välja üks autoritehnikagi ja mõnel kärsitumal hetkel valmib kunstnikul mõni väiksem maal ka ühe hingetõmbega – neil on just vastuoksa näha maalinoaga saavutatud värvikihtide mängu.

Maalimise taustaks paneb Ojaste mängima alati klassikalise muusika, neist helidest hakkab mõttelõng koos värvidega kerima ja jõuab ühes muusikaga maalidelegi, millest mõnigi on saanud sisu mõnest konkreetsest teosest või loost selle ümber.

"Muusika valin päevameeleolu järgi. Vahel on Schumanni, siis Verdi või Vivaldi päev. Ja kui sama maali jätkan, panen uuesti mängima sellesama autori teose," kirjeldas ta.

Seetõttu on muusikast kantud olnud kõik Ojaste viimased isikunäituste avamisedki ja seda koostöös laulja Toomas Kuteriga, seda nii äsjasel näituse avamisel Pärnus Victoria hotelli kohvikus Café Grand kui ka aprillikuisel näituse avamisel Roomas Vatikanis. Pärnus saatis Kuterit klaveril professor Helin Kapten, Itaalias pianist Johan Randvere.

Kuna Eesti suursaatkonnalegi selline koostöö väga meeldis ja sündmus pälvis kohapeal kunstiringkondade positiivset tähelepanu, kutsus suursaatkond Ojastet ja samu muusikuid osalema 6.–8. juunini sealse ettevõtlike naiste liidu ja Itaalia Eesti seltsi korraldatavil kultuuripäevadel Gaetas. Läbirääkimised käivad kolmandagi näituse tegemiseks Roomas.

Varasemal aegadel nahkehistööga tegelnud Ojaste rääkis, et kuigi ta on toonase loominguga juba korra Euroopa läbi käinud ja sellevõrra on tal kergem see tee taas ette võtta, jäi vahepeale periood, kus ta pühenduski vaid ateljees olemisele ja maalimisele ning näitusi ei teinud. Kuni võttis lõpuks kuulda abikaasa sooje soovitusi, et need tööd on liiga head, et vaid endale hoida.

“Mulle meeldib palju rohkem ateljees elada. Tunne, kui ma mõne maali valmis saan – et see oleks minu enda jaoks hästi tehtud. Aga maali pealt loevad inimesed ju välja sellegi, mida ma mõtlen, tunnen ja tean, selle, mis mulle meeldib. Ei ole kerge end nii palju avada,” tõdes kunstnik.

Näituse Café Grandiski pühendas Ojaste oma kooselule abikaasaga, kes on talle sellel teel toeks olnud.

[Pärnu Postimees](#) Tasuline